

[Halvgaard.]

Der må virkelig tages fat på løsningen af dette problem uden skelen til partipolitiske manøvrer. Og det er på tide, at visse studenterorganisationer bliver sat på plads og deres indflydelse bliver væsentligt reduceret. Derfor vil fremskridtspartiet støtte de bestræbelser, der er i gang med henblik på, at styrelsesloven tages op til revision. De ensidige marxistiske strømninger, som det såkaldte Danske Studerendes Fællesråd har ført ind i den danske universitetsverden, er langt fra i overensstemmelse med den danske befolknings grundsynspunkter.

Mere alvorligt ser jeg i dag på situationen ved vore universiteter ud fra de synspunkter, Danske Studerendes Fællesråds formand, Anders Stig Møller, giver udtryk for i Jyllands-Posten den 31. marts — jeg citerer:

„Han erklærer, at han vil søge nye og mere slagkraftige aktionsformer gennemført. . .“

Og endvidere:

„De midler, vi selv har, kan være institutbesættelse, som vi tidligere har set. Man kan også tænke sig, nogle ophidsede studenter kunne komme til at slette edb-bånd. Som reaktion på en adgangsbegrænsning kunne man tænke sig, at DSF organiserede, at folk mødte op alligevel.“

Der er toner, der ikke lyder godt i mine øren, og som man må tage op til vurdering på højeste sted.

Med hensyn til vore seminarier har vi i Danmark 29 forskellige, som efter ganske bestemte ministerielle retningslinjer varetager uddannelsen af lærere til folkeskolen. Disse seminarier er forskellige både med hensyn til idé, holdning og miljø trods den faglige ensartethed. Hvorfor skal man kvæle institutioner, som har tradition for at give en forsvarlig og grundig uddannelse af vore lærere i overensstemmelse med befolkningens og forældrenes ønsker? Skal der eksperimenteres med læreruddannelsen, må det være på seminarierne, det foregår.

En folkeskolelæreruddannelse skal baseres på de krav, forældrene stiller til de mennesker, der skal undervise deres børn i deres egen skole. Derfor skal en læreruddannelse ikke bygges op omkring mindre, utilfredse grupper i befolkningen med bestemte politiske anskuelser og forestillinger om, hvordan

netop de ønsker og kunne tænke sig fremtidens skole. Ønsker man at gå ind som lærer i folkeskolen, må man indordne sig under de krav, folket har opstillet for lærerens uddannelse og senere virksomhed.

Tidligere var man specielt på seminariet interesseret i manden, der kom fra ploven. Han kunne gennem en præparandklasse kvalificere sig til optagelse på seminariet. Jeg tror, det var en god og sund rekruttering, fordi de mennesker på forhånd vidste, hvad de gik ind til, og mange følte lærergerningen som et kald. De havde jordforbindelse.

Nu forlanger man som adgang til seminarierne studentereksamen, og på det allersejeste ønsker man uddannelsen henlagt til et universitetscenter og vil her forsøge en integration af uddannelsen af lærere til folkeskolen, gymnasiet og andre skoleformer. Jeg tror, det er uheldigt at binde folkeskolelæreruddannelsen til en sådan udvikling. Der er i dag i folkeskolen behov for at gøre undervisningen i 8., 9., 10. klasserne tiltrækkende for de ikke bogligt interesserede. Undervisningen skal være praktisk betonet. Derfor må der på vores seminarier skabes mulighed for, at der tilrettelægges en uddannelse for lærerstuderende, som virkelig kan give en praktisk betonet undervisning i 8., 9., 10. klasserne. Det er der behov for, og det er på det område, jeg mener man nu må sætte ind for netop at gøre undervisningen i den praktiske linje så tillokkende som muligt. Samtidig ville dette være en begyndelse til at lede flere og flere over i produktivt erhverv og praktisk arbejde. Kunne man så efterhånden, som jeg tidligere har sagt her fra talerstolen, skabe en mere retfærdig lønpolitik til fordel for håndens arbejde, ja, så havde vi mulighed for en bedre og sundere styring af de unges erhvervsvalg. Det unaturligt store pres på vore højere uddannelsesinstitutioner ville høre op, og hasarderede eksperimenter af den art, som vi nu har oplevet i Roskilde, kunne samfundet fritages for.

Jeg har selv en folkeskolelæreruddannelse og har undervist en del år i folkeskolen, men det er muligt, at man kun vil godtage en akademikers vurdering af forholdene ved centeret i Roskilde. Jeg vil alligevel — som barnet i H. C. Andersens eventyr „Kejserens nye klæder“ — til slut utdalt:

„Ja men han har jo ikke noget på!“